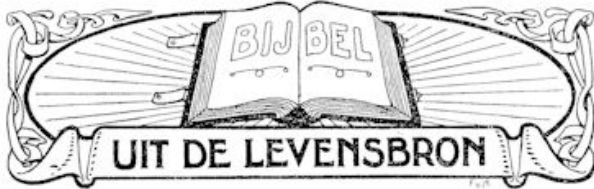

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.
 REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBNZ. TE BAARN
 Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

VERLEIDING.

En hij deed wat kwaad was in de oogen des Heeren; want hij wandelde de zonden Jerobeams des zoons Nebats na, die Israël zondigen deed; hij week daarvan niet af. 2 Kon. 13 : 2.

Dit staat er geschreven van Joahaz, de koning van Israël en dit staat er eveneens geschreven van nog meer koningen.

Wat de groote zonde van Jerobeam is geweest, weten wij; hij heeft twee kalveren opgericht te Dan en te Bethel, om zóó te verhoeden, dat zijn volk, op de hooge feestdagen opgaande naar Jeruzalem, van hem zou afvallen.

Jerobeam, de zoon van Nebat, had in Egypte van nabij met den Scrapus-dienst kennis gemaakt.

Zoo heeft alles zijn oorzaak en gevolg. Salomo deed zijn bekwamen opzichter de vlucht nemen naar Egypte en was daardoor mede de middellijke oorzaak van de latere kalverendienst in Israël.

De zonde van Jerobeam, den zoon van Nebat, was groot. Want deze Jerobeam was niet ongewaarschuwd. Hij kon weten, hoe schrikkelijk de Heere zich vertoornde over den beeldendienst; immers reeds eerder had het volk een kalf opgericht, in de woestijn, en het strafgericht des Heeren was niet uitgebleven.

Daarbij kwam, dat Jerobeam door een profeet ge-

waarschuwd was en dat hij de straffende hand des Heeren reeds had gevoeld.

Wijzend op den profeet, had hij uitgeroepen: Grijp dien man en toen had hij zijn arm niet kunnen terugtrekken, vóór de profeet zijn voorbidder was geworden.

Eindelijk had hij zijn zontje moeten verliezen, omdat hij door den Heere niet waardig werd gekeurd dat kind op te voeren.

Toch had Jerobeam niet willen hooren; hij was voortgegaan in zijn zondigen weg en hij deed Israël zondigen. Telkens nu komt de bijbel daarop terug en dan klinkt het: Hij wandelde in de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israël zondigen deed.

De naam „Jerobeam” beteekent: Het volk vermeerdere zich. Deze koning van Israël heeft zijn naam eer aangedaan. Vurig heeft hij gewenscht, dat het volk achter hem zich zou vermeederen, maar zijn wensch meende hij te bereiken, door dat volk van den Heere af te trekken.

Hij deed Israël zondigen.

Natuurlijk, ook voor zichzelf heeft hij in de kalverendienst gezondigd, maar wij zien, hoe telkens dit ééne op den voorgrond geplaatst wordt: Hij deed Israël zondigen.

Hij trad op als verleider van het Bondsvolk. De zonde van de koningen, die na hem kwamen, wijst altijd weer terug naar zijn zonde. Hij maakte een begin, hij gaf het sein, zonder dat hij wist, wat het gevolg zou zijn van zijn optreden, zonder dat hij kon nagaan, hoe in der jaren loop zijn werk telkens weer zou herhaald worden en tot al schrikkelijker oordeelen brengen.

Jerobeam deed *Israël* zondigen, het *bondsvolk*. Dat maakte zijn zonde nog te grooter. God had zich

dat volk tot Zijn eigendom verkoren; Hij was Koning van Israël. En nu brengt Jerobeam het volk in opstand. Niet meer den Heere navolgen, maar de kalveren dienen. Straks klinkt het uit Jerobeam's mond: Dit zijn uw goden, o Israël, die u uit Egypteland hebben opgebracht.

En zoo klinkt het dan: De zonde van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israël zondigen deed.

Neen, Joahaz kan zich niet vrijpleiten met een heenwijzing op Jerobeam en niemand van al die koningen, die deel hadden aan zijn zonde, kan zich vrijpleiten, maar toch is het waar, dat de zonde van Jerobeam door al die latere zonden in al haar verschrikkelijkheid openbaar wordt. Deze koning zondigde en die koning zondigde, maar de moederzonde van al die zonden werd door Jerobeam begaan en somber klinkt het: En hij deed wat kwaad was in de oogen des Heeren; want hij wandelde de zonden Jerobeams, des zoons Nebats na, die Israël zondigen deed; hij week daarvan niet af.

* * *

Wij kunnen anderen tot zonde verleiden.

De mensch heeft macht, hij kan veel; hij kan door overreding, door dwang soms ook, anderen brengen, waar ze niet zijn willen. Om dat doel te bereiken, maken we dan misbruik van de gaven, door God ons geschonken.

Wij verleiden een ander tot zonde door onze overredingskracht, doordat wij de zonde of het gevolg der zonde als een zeer begeerlijk iets aanprijzen.

Wij kunnen verlokken door onze houding, onze schoonheid, door onze kleeding, door ons geld.

Daar zijn duizend manieren, waarop we anderen tot zonde kunnen brengen, maar steeds doen we wat kwaad is in de oogen des Heeren en steeds valt een deel der schuld, door die anderen gemaakt, op ons schuldig hoofd.

Elke zonde is opstand tegen God en, als wij zelf zondigen, staan wij op tegen den Heere, maar wat dan van ons te zeggen, als wij anderen nu gaan overhalen, óók op te staan?

Laat ons voorzichtig en waakzaam zijn.

Wees steeds een goede vriendin. Laat in al uw spreken en handelen steeds uitkomen: Ik wil den Heere dienen, opdat anderen door u voor Christus gewonnen mogen worden. Breng niemand in verleiding en laat er nooit iemand gevonden worden, die, schreiend heete tranen van berouw, u zal aanklagen met een: Gij hebt mij er toe gebracht. Wees voorzichtig met uw vriendinnen. Gij kent hun zwakke punt niet. Gij weet niet, hoe een los daarheen geworpen woord hen kan brengen in groote verzoeking. Menigmaal is het gebeurd, dat een jong meisje,

verslagen en wanhopig, gezegd heeft: Ik had niet gedacht dat zoo'n schijnbaar onschuldig gezegde mijn vriendin in verzoeking zou brengen.

Veel erger is het evenwel, als daar willens en wetens een poging gedaan wordt, om een ander tot zonde te verleiden. Dan wordt het een Jerobeamzonde, die *wist*, wat hij deed, maar voortging op zijn zondigen weg, omdat hij dacht, daardoor voordeel te behalen.

O, gij moet dien koning van Israël niet navolgen, als gij bij ervaring hebt geleerd, hoe verschrikkelijk de zonde is.

Wie zichzelf kent als een zondares, wie zijn zonde en schuld heeft beschreit, wie onder den last van zijn overtredingen gebukt gaat, wie al zijn schuld weet uitgedelgd door het bloed van Hem, die onze zonden wilde dragen op het hout, leert voorzichtig wandelen en blijft er in Gods kracht voor bewaard, anderen ten valstrik te worden.

En zie dan in de geschiedenis van Jerobeam, waartoe de zonde brengt.

't Huis van Jerobeam wordt uitgeroeid; slechts één zoon wordt weggenomen voor den dag des kwaads, omdat in Hem iets goeds was voor den Heere.

Maar de zonde blijft. Water noch vuur kan de zonde verdelgen. De zonde is als het onkruid, dat we wel kunnen afplukken, maar dat zijn wortelen zóó diep in de aarde heeft geslagen, dat we 't niet kunnen uitdelgen.

De zonde blijft en is als een plant, die zich uit eigen zaaisel telkens weer herteelt.

Wij weten niet, waar het einde zal zijn, als wij tot zonde verleiden.

't Lijkt soms zoo gering; 't is maar zoo'n kleine zonde; wij meenden het niet zoo slecht; 't ging ons maar om een scherts.

Maar de zonde wortelt in de geslachten en we kunnen mee schuldig staan aan een doodslag, een echtbreuk, gepleegd als wij al lang gestorven zullen zijn.

De zonde van Jerobeam, die Israël zondigen deed, roept ons tot voorzichtigheid.

Ten slotte: als wij verkeeren onder dat volk, waarmee de Heere Zijn verbond heeft opgericht, och, laat ons dan het goede voor dat volk zoeken en niet het kwade.

Israël zondigend, is er droeviger schouwspel? Het *Verbondsvolk* buigend voor de afgoden, is er grooter tegenstelling?

Wie den weg geweten heeft en niet bewandeld, hij zal met dubbele slagen geslagen worden.

Laat ons voor onszelf en voor het volk des Heeren steeds weer deze bede op onze lippen nemen: En leidt ons niet in verzoeking. K.